

Ho tenen pitjor els nostres fills?

Dg, 8/05/2011 per Carles Armengol

[Vent de cara](#)

Si més no entre els pares que tenim fills de més enllà de la vintena, que comencen a acabar estudis superiors i afrontar els camins de l'emancipació, s'ha instal·lat el lloc comú d'afirmar que tenen el futur més difícil que nosaltres, els seus progenitors, que tinguérem vint anys als 70.

Crec que ja es va començar a dir abans de descobrir tota la fundaria de la crisi actual, però darrerament trobo que s'insisteix molt i des de diferents àmbits. Té alguna base aquesta afirmació?

Sincerament, ben reflexionat i contrastades algunes dades, aquesta afirmació no té cap fonament. Les simples percepcions poden distorsionar molt la realitat i més quan juguem amb els nostres records. Si sempre som molt subjectius en les percepcions immediates, encara molt més en les que ens queden gravades a la memòria. La memòria humana no es un instrument massa fidel en la conservació de la informació.

Avui hi pesa un pessimisme ambiental que ajuda a que hi hagi una certa crisi o desconfiança col·lectiva pel que fa a les perspectives de futur. Potser avui ens adonem que hem educat en unes perspectives que avui ens han canviat i que res serà tant fàcil com en algun moment ens podíem haver pensat que seria. Potser tenim por de no haver educat en determinats valors forts i resistents perquè ens semblava que ja no calien. D'acord amb tot això.

Però algú pot dir que, globalment, els joves dels anys 70 (els nascuts entre 1950 i 1960) a Catalunya ho tenien més fàcil que els joves d'avui (els nascuts entre els 80 i els 90)? Tenien millor formació? Era més fàcil trobar feina o trobar un habitatge digne?

Els joves d'avui són mileuristes -o no hi arriben-, però els aprenents mai a la vida havien cobraven res i podien treballar més hores que els nostres mileuristes. Avui molts joves han de marxar a fora per cercar feines d'alta qualificació o molt especialitzades. Abans es veien obligats a marxar amb la simple esperança de subsistir o guanyar-se la vida en el que fos. És evident que els costarà molt tenir un habitatge com el que tenim nosaltres (com el que tenim nosaltres ara! no se si a la majoria de pares de la meua edat el va ser fàcil tenir un primer habitatge i aquest era com el que ara gaudeixen). D'altra banda, i a tall d'exemple, els joves d'avui globalment, en vint anys poden haver viatjat més, han vist més cinema, han assistit a més concerts i escoltat més música que generacions anteriors en tota la seva vida.

Sens dubte cal corregir falses expectatives que entre tots havíem construït, però res de plànyer als joves. No els podem brindar una excusa per al facilisme, per al desencís, o per a l'abandó. Perquè no és pedagògic, però sobretot, perquè la premissa de que ho tenen més difícil és absolutament falsa.

Ho tenen més difícil del que nosaltres havíem arribat a pensar i projectar-los-hi, però no pas més difícil que ho vàrem tenir nosaltres, ni més difícil, m'atreviria a dir que cap generació que els hagi precedit.

Som els adults d'avui que hem viscut un miratge que ara s'esvaeix, esperem que els nostres joves no se'l acabessin de creure del tot i reaccionin millor que nosaltres davant la crisi.